

til, men efter den Erfaring, jeg har haft i min Tid som Finansminister, og efter selv at have været med til at forny det gamle Forhold vilde jeg meget tilraade, at man ændrede Forholdet, hvad der vilde være en naturlig Lejlighed til, naar man fik den nye Mønt. Rivninger vil da ikke kunne finde Sted paa samme Vis eller have det samme Grundlag, og Mønten er en saa vigtig Institution, at saadanne Rivninger bør undgaas. Jeg mener at burde gribe Lejligheden til at sige dette, ogsaa paa Grund af de Forhandlinger, der er førte i Folketinget, hvor man med nogen Forbavselse har set den ene Tjenestemand ved Mønten pludselig stille et Forslag, der fjerner sig fra Møntmesterens og Arkitektens. Men, som sagt, selve Forholdets Natur er gammel, og det bør vistnok ændres. Det er den Henstilling, jeg vil tillade mig at gøre til den højtærede Finansminister, at han nu vil tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Hermed skal jeg medgive Lovforslaget min allerbedste anbefaling.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker de tre ærede Ordførere, som har anbefalet Lovforslaget. Til Venstres ærede Ordfører (Jørgen Berthelsen) skal jeg sige, at Spørgsmaalet om et Byggeudvalg ogsaa har været drøftet mellem Folketingsudvalget og mig, og jeg har udtalt mig derom ved anden Behandling af Lovforslaget i Folketinget, idet jeg har erklæret mig fuldkommen villig til at nedsætte et Byggeudvalg, som jeg mener kan blive en god Støtte for Administrationen. Et saadant Byggeudvalg har for øvrigt tidligere været nedsat — jeg erindrer det f. Eks. fra Statsprøveanstaltens Opførelse.

Til det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (Martin Olsen) skal jeg sige, at der er ingen tvedt Ledelse af Mønten. Jeg kan i øvrigt her i meget henholde mig til det ærede 18de landstingsvalgte Medlems (Brandes) Udtalelser. Det er rigtigt, at de to Tjenestemænd er uafhængige af hinanden, men nogen tvedt Myndighed er der ikke, thi hele den egentlige tekniske Ledelse af Mønten ligger i Møntmesterens Haand. Ifølge den Instruktion af 1918, som det ærede 18de landstingsvalgte Medlem hentydede til, er Møntguardeinens Funktion væsentlig Legeberegning og Probering. Det er en

kontrollerende Funktion. Derfor er der for saa vidt god Logik i, at min højtærede Forgænger har opretholdt den sideordnede Stilling, det følger altsaa af, at den ene af disse to er kontrollerende overfor den anden. Men jeg har heller ikke haft synderlig glædelige Erfaringer med Hensyn til det administrative Forhold ved Mønten, og jeg maa sige, at jeg finder det alt andet end korrekt af Møntguardeinen til et Folketingsudvalg at indgaa med et saadant Forslag, som gaar imod og søger at hindre et, som Ministeriet har givet sin Tilslutning og fremsat. Jeg har ogsaa udtalt min Misbilligelse overfor Møntguardeinen deraf, og jeg skal være meget villig til at tage under Overvejelse, hvorvidt Instrukserne bør ændres i Retning af mere ubetinget Overledelse fra en af Siderne, og det maa saa absolut blive fra Møntmesterens.

Til det ærede 14de landstingsvalgte Medlem (Tvede) maa jeg sige, at naar jeg har forelagt dette Forslag, var det, fordi jeg mente, det var god Økonomi. Det ærede Medlem appellerede til et Princip, jeg fuldt ud erkender, at man skal vise Økonomi med Statens Midler, men naar jeg har forelagt Forslaget, er det, fordi jeg mener, det er god Økonomi, og det har ogsaa min ærede Forgænger ment; det vilde være uøkonomisk ikke at gøre det. Det ærede Medlem, som kom mere detaljeret ind paa Sagen, fastholdt gentagne Gange under sine Udtalelser, at den fornødne Udmøntning af Skillemønt kan finde Sted nu. Der finder ikke den fornødne Udmøntning af Skillemønt Sted, saa længe der er en saa akut Mangel paa Skillemønt her i Landet, som Tilfældet er; at der kan præsteres en saa stor Udmøntning, som der sker, skyldes udelukkende, at andre Udmøntninger skydes til Side, hvad de øjeblikkelige Tidsforhold muliggør; Guldudmøntningen har været mindre nødvendig, fordi vi har ophævet den frie Indløselighed af Sedlerne med Guld, og Udmøntningen af den store Skillemønt kan ikke genoptages, før vi faar en Forandring af den skandinaviske Møntkonvention, thi ellers vilde disse Mønter vandre ud af Landet, saaledes som de gjorde før. Men vi ser dog alle hen imod normale Forholds Genindtræden, og vi kan ikke i Længden lade være med at gaa til den store Guldudmøntning, som er blevet opsat i saa